

EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 13.7.2011
KOM(2011) 424 endelig

**MEDDELELSE FRA KOMMISSIONEN TIL EUROPA-PARLAMENTET OG
RÅDET**

om den fælles fiskeripolitiks eksterne dimension

INDHOLD

1.	Indledning	5
2.	Bidrag til langsigtet bæredygtighed på verdensplan	5
2.1.	Forandring af dialoger til partnerskaber.....	5
2.2.	Opretholdelse og styrkelse af den globale arkitektur for fiskeriforvaltning	7
2.3.	Bidrag hen imod en mere effektiv RFFO-funktion.....	8
3.	Mod bæredygtige fiskeriaftaler	10
3.1.	Aktuelle fiskeripartnerskabsaftaler og deres mangler.....	10
3.2.	Bedre fremme af langsigtet ressourcebevaring og bæredygtighed	11
3.3.	Styrkelse af forvaltningen af bilaterale fiskeriaftaler.....	12
3.4.	Mere effektiv støtte til bæredygtigt fiskeri i partnerlande	13
4.	Sammenhæng med andre EU-politikker	14
	 BILAG I	 15
	 BILAG II.....	 16

RESUMÉ

Næsten 85 % af de af verdens fiskebestande, som der findes tilgængelige oplysninger om, rapporteres som enten fuldt udnyttet eller overudnyttet i henhold til den seneste vurdering foretaget af FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation (FAO)¹. EU må bestræbe sig på at vende denne situation ved at træffe hurtige og dristige initiativer.

EU er en af ganske få større aktører med en stærk tilstedeværelse på alle verdenshavene med flåder og investeringer, bilaterale aftaler med tredjelande og deltagelse i de fleste relevante regionale fiskeriforvaltningsorganisationer (RFFO'er). EU er også et stort marked for fiskevarer både med hensyn til forbrug og import. EU forbruger 11 % af verdens fiskeressourcer målt i volumen og importerer 24 % af fiskevarerne målt i værdi. Det betyder, at EU må påtage sig en stor del af ansvaret for at løse den opgave, det er at bevare internationale fiskebestande og forvalte dem bæredygtigt.

Bidrag til langsigtet bæredygtighed på verdensplan

For at sikre bæredygtig forvaltning og bevarelse af fiskeressourcerne og forbedring af RFFO'ernes funktion bør EU søge at:

- fremme den globale og multilaterale dagsorden ved at fremme bæredygtigt fiskeri på verdensplan og samtidig udvide dialogen til et samarbejdspartnerskab for derigennem at tage fat på de centrale problemer, såsom bekæmpelse af ulovligt, urapporteret og ureguleret (UUU) fiskeri og reduktion af overkapacitet
- gå i spidsen i processen for at styrke RFFO'ernes funktion, så de bedre bliver i stand til at bevare og forvalte de levende marine ressourcer under deres ansvarsområde ved at:
  - levere mere pålidelige data og viden til støtte for beslutningstagningen
  - øge overholdelse og kontrol
  - reducere kapaciteten til et niveau, der svarer til ressourcerne
  - gøre RFFO'erne mere effektive ved at forbedre beslutningstagningen
  - indføre afgifter for adgang til det åbne hav for medlemmerne af RFFO'en
- integrere fiskeripolitik, udviklingspolitik, miljøpolitik, handelspoliti og andre politikker bedre for yderligere at fremme en bæredygtig og ansvarlig forvaltning.

---

¹ The State of World Fisheries and Aquaculture 2010, FAO, Rom 2010, s. 35. Ud af de af FAO overvågede marine bestande blev mere end halvdelen (53 %) vurderet til at være udnyttet, 28 % overudnyttet, 3 % nedfisket og 1 % i fremgang efter at have været nedfisket. 3 % af bestandene blev vurderet til at være underudnyttet og 12 % som moderat udnyttet.

Bilaterale fiskeriaftaler

Internationale aftaler mellem EU og individuelle tredjelande bør fortsat være det, der danner rammen for EU-fiskerflådens aktiviteter i tredjelandes farvande. For at fremme ressourcebevarelse på lang sigt, god forvaltning af bilaterale relationer på fiskeriområdet og bæredygtig udvikling af partnerlandenes fiskerisektorer bør EU i fremtidige fiskeriaftaler:

- basere aftalerne på den bedste tilgængelige videnskabelige rådgivning og oplysninger om den kumulerede fiskeriindsats i de pågældende farvande
- gennemføre videnskabelige audit af "flerartsaftaler" (blandet fiskeri)
- gøre overholdelse af menneskerettighederne til en afgørende betingelse for indgåelse og videreførelse af fiskeriaftaler
- i højere grad pålægge rederne at afholde omkostningerne til adgangsrettigheder
- sikre, at fiskeriaftalerne understøtter en bedre forvaltning af fiskerisektoren i partnerlandene, især i form af overvågning, inspektion samt administrativ og videnskabelig kapacitet
- sikre sund og effektiv økonomisk forvaltning af sektorstøttemidler, der ydes i henhold til aftalerne, og åbne mulighed for at suspendere betalingerne, hvis resultaterne udebliver.

Nogle af disse elementer bør allerede integreres i de overgangsftaler, der forhandles før vedtagelsen af reformen af den fælles fiskeripolitik. Når reformen er på plads, skal alle forhandlinger afspejle de nye retningslinjer. Ved afslutningen af processen vil en ny generation af aftaler om bæredygtigt fiskeri (SFA'er) være på plads.

1. INDLEDNING

I denne meddelelse præsenteres der nye retningslinjer for den fælles fiskeripolitik's eksterne dimension efter reformen², og den bygger på et stort antal høringer og evalueringer, som Kommissionens tjenestegrene har foretaget i forbindelse med reformen. Fiskeripolitikreformen har til formål at sikre bæredygtig udnyttelse af de levende marine ressourcer, alt imens man arbejder hen imod solide økonomiske resultater, inklusiv vækst og forbedret samhørighed i kystområderne. De nye retningslinjer for den fælles fiskeripolitik's eksterne dimension efter reformen skal hylde disse principper på internationalt niveau og bidrage til en mere ansvarlig international fiskeriforvaltning. Der skal sikres bæredygtig udnyttelse af fiskebestande globalt ved at opnå dødelighedsniveauer, der er kompatible med maksimalt bæredygtigt udbytte (MSY³) inden 2015, samtidig med at fiskeriets virkninger for havenes økosystemer mindskes. Det vil i den sidste ende give både europæiske og tredjelands fiskere en levedygtig fremtid.

Disse retningslinjer vil også fremme større synergi med EU's integrerede havpolitik, således at EU kan benytte en mere økosystemorienteret tilgang til fiskeriforvaltning og tage fat på nogle overordnede problemer såsom virkningerne af klimaforandringer og forurening for de internationale fiskebestande.

2. BIDRAG TIL LANGSIGTET BÆREDYGTIGHED PÅ VERDENSPLAN

2.1. *Overgang fra dialog til samarbejdspartnerskab*

EU fører bilateral dialog med sine vigtigste internationale partnere, såsom USA, Canada, Japan, Australien, New Zealand, Rusland og Kina. Målet med sådanne dialoger er at sikre bæredygtighed for globalt fiskeri, skabe alliancer om fiskeriforvaltningsspørgsmål og løse problemer på bilateral basis.

Der er traditionelt nære relationer med EU's naboer mod nord, især Norge, ifølge særlige aftaler. Disse aftaler går ud på fælles ressourceforvaltning i farvandene i Nordatlanten, Ishavet, Østersøen og Nordsøen. I 2009 trådte en bilateral aftale mellem EU og Rusland om fælles forvaltning af Østersøen i kraft. Angående stærkt vandrende og fælles bestande (herunder makrel og blåhvilling) i det nordøstlige Atlanterhav samarbejder EU med de samme nordlige naboer i kyststatsfora. Kommissionen vil overveje, hvilke tilgange der er bedst med henblik på at styrke dette samarbejde, under hensyntagen til udviklingen i regionale processer, der går i retning af forvaltning af ressourcer på havområdeplan.

---

² Der er retningslinjer for den eksterne dimension af den integrerede havpolitik i meddelelsen fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget om udvikling af den internationale dimension i EU's integrerede havpolitik (KOM(2009) 536 endelig).

³ MSY er det største udbytte (eller fangst), der kan tages fra en arts bestand over en ikke afgrænset periode. Begrebet MSY er grundlæggende for bæredygtig høst, og det har som mål at fastholde bestandens størrelse på det punkt, hvor den har sin maksimale vækstrate, ved at høste de individer, som bestanden normalt ville være blevet forøget med, således at bestanden fortsat kan være produktiv i al fremtid.

Samtidig er EU's relationer med det nærmeste udland fortsat underlagt principperne i den europæiske naboskabspolitik, hvor EU tilbyder sine naboer privilegerede relationer, der bygger på et fælles engagement over for fælles værdier (demokrati og menneskerettigheder, retsstaten, god regeringsledelse, markedsøkonomiske principper og bæredygtig udvikling). Naboskabspolitikken er også en velegnet som formidler af EU's integrerede havpolitik over for lande, der er omfattet af naboskabspolitikken, idet aktører i Østersøen, Middelhavet og Sortehavet tilskyndes til at opbygge og styrke mekanismer til udvekslinger mellem ligemænd, som EU tager initiativ til og støtter.

Stop for ulovligt fiskeri

For effektivt at kunne håndtere de største problemer, som nutidens fiskeri står over for, såsom bekæmpelse af ulovligt, ureguleret og urapporteret (UUU) fiskeri og reduktion af overkapacitet, skal EU sikre støtte fra andre globale aktører.

Kommissionen foreslår, at der inden slutningen af 2013 indledes drøftelser med andre stater med stor import af fiskevarer, især USA og Japan⁴, om at implementere en fælles tilgang til at forhindre UUU-produkter i at komme ind på disse markeder. Et sådant initiativ kunne blive udformet med EU's UUU-forordning⁵ som model og ville bane vej for at afskaffe UUU-fiskeri i løbet af det næste årti, især hvis andre store aktører slutter sig til. Kommissionen vil være åben over for i nær fremtid at implementere fælles mekanismer for informationsudveksling og harmonisere tilgangen til UUU-aktører (flagstater og flåder) med sine partnere.

TILTAG

- Et samarbejde med de vigtigste partnere med henblik på udvikling af en fælles tilgang til bekæmpelse af UUU-fiskeri.

Overkapacitet – en global udfordring

For at opnå fiskeridødelighedsniveauer, der er forenelige med MSY senest i 2015, agter Kommissionen at iværksætte et politisk initiativ på højt niveau for at drøfte, hvorledes man kan reducere kapaciteten globalt inden 2013. Dette initiativ skal tage højde udviklingslandenes forventninger og være i overensstemmelse med reformen af den fælles fiskeripolitik, som har til hensigt at gøre rettighedsbaseret forvaltning til en af de primære mekanismer for kapacitetsreduktion.

TILTAG

- EU vil slå til lyd for, at der som forberedelse til en proces, der kan føre til en global nedbringelse af overkapaciteten, inden 2013 indkaldes en

⁴ Disse lande repræsenterer sammen med EU to tredjedele af verdensmarkedet for fiskevarer, se The State of World Fisheries and Aquaculture 2010, FAO, Rom 2010

⁵ Rådets forordning (EF) nr. 1005/2008 af 29. september 2008 om en EF-ordning, der skal forebygge, afværge og standse ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri, om ændring af forordning (EØF) nr. 2847/93, (EF) nr. 1936/2001 og (EF) nr. 601/2004 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 1093/94 og (EF) nr. 1447/1999

konference på højt niveau til drøftelse af, hvorledes man kan reducere kapaciteten.

2.2. *Opretholdelse og styrkelse af den globale arkitektur for fiskeriforvaltning*

På globalt plan deltager EU i arbejdet i FN, dels som part til FN's havretskonvention⁶, dels som part i FN-aftalen om fiskebestande⁷. EU er også aktivt medlem af FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation (FAO) og deltager i arbejdet i Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD).

Disse er vigtige organisationer til at fremme drøftelser om beskyttelse og bevarelse af levende marine ressourcer. Efter at der i disse fora er indgået aftaler (f.eks. beskyttelse af sårbare marine økosystemer inden for FN), er disse instrumenter med held blevet implementeret på et mere operationelt niveau ved, at regionale fiskeriforvaltningsorganisationer (RFFO'er) har vedtaget konkrete bevarelsesiltag. EU bør derfor fokusere og intensivere sit engagement på denne scene yderligere ved:

- at blive ved med at fremme initiativer, der koncentrerer sig om havnestaternes og flagstaternes rolle i bekæmpelsen af UUU-aktiviteter inden for rammerne af FAO, såsom aftalen fra 2009 om havnestater og tekniske høringer om flagstaternes indsats og resultater
- fortsat at arbejde for at få rejst vigtige problemer på FN-niveau, fx overkapacitet, udsmid, bifangster og virkningerne af visse typer fiskeredskaber for marine økosystemer
- at fremme etablering af lige vilkår for alle fartøjer, der fisker i RFFO'ers og tredjelands farvande, for at undgå et "kapløb mod bunden", hvor et mindre striks forvaltningssystem kan misbruges til skade for ressourcerne. Indførelse af et sådant system må ikke indskrænke princippet om, at flagstaterne bærer hovedansvaret for deres fartøjers adfærd.

TILTAG

Kommissionen vil foreslå Rådet:

- fortsat at fremsætte ambitiøse forslag til FN's årlige generalforsamlings resolution om bæredygtigt fiskeri
- at styrke støtten til udvikling af internationale instrumenter til bevarelse og forvaltning af fiskebestande i FAO-kontekst
- at lancere et initiativ på FN-niveau om en global certificeringsordning for at bekæmpe UUU-fiskeri

⁶ UNCLOS, 1982, også kendt som Montego Bay-konventionen.

⁷ Aftale om gennemførelse af bestemmelserne i UNCLOS vedrørende bevarelse og forvaltning af fælles fiskebestande og stærkt vandrede fiskebestande, UNFSA, 1995, også kendt som New York-aftalen.

- at fremme, at tredjeparter opfylder høje krav til bæredygtighed på det åbne hav og i tredjelands farvande.

2.3. *Bidrag til mere effektivt fungerende RFFO'er*

RFFO'er er de vigtigste fora hvad angår bevarelse og forvaltning af fælles og vandrende fiskebestande. I henhold til UNCLOS samt FN-aftalen om fiskebestande har EU forpligtet sig til at deltage i arbejdet i forskellige RFFO'er, såfremt EU har en reel interesse⁸ i det fiskeri, der forvaltes af den pågældende organisation, i kraft af en fiskerination eller en markedsstat. EU's rolle i disse fora er blevet betydeligt øget siden 1999, da den seneste "Meddelelse om EU's deltagelse i regionale fiskerionisationer" blev udsendt⁹.

På trods af RFFO'ernes bestræbelser på at forvalte ressourcerne under deres kompetence på bæredygtig vis er fiskebestandene dog fortsat med at gå tilbage. Næsten 85 % af de af verdens fiskebestande, som der findes tilgængelige oplysninger om, rapporteres som enten fuldt udnyttet eller overudnyttet i henhold til den seneste vurdering foretaget af FN's Fødevarer- og Landbrugsorganisation¹⁰. Denne tendens har stået på i adskillige årtier og afspejler en øget udnyttelse af fiskebestandene, især på grund af øget efterspørgsel hos forbrugerne efter fiskevarer.

På kort til mellemlangt sigt bør EU fokusere sine kræfter på at tackle de største problemer, der forhindrer RFFO'erne i at udøve deres mandat, og føre en politik efter følgende retningslinjer:

- RFFO'erne bør ved hjælp af systematisk præstationskontrol bringes til at fungere bedre, jf. de relevante FN-resolutioner.

---

⁸ "Reel interesse" kan begrundes i fiskeri på åbent hav, som finder sted fra en kyststat med en EØZ, der er en del af et RFFO-kompetenceområde, eller omfattende import af fiskevarer, der fanget i et område forvaltet af en RFFO.

⁹ KOM(1999) 613 endelig udg. af 8.12.1999.

¹⁰ The State of World Fisheries and Aquaculture 2010, FAO, Rom 2010, s. 35. Af de af FAO overvågede fiskebestande blev mere end halvdelen (53 %) vurderet til at være fuldt udnyttet, 28 % overudnyttet, 3 % udtømt og 1 % i fremgang efter at have været udtømt. 3 % af bestandene blev vurderet til at være underudnyttet og 12 % som moderat udnyttet. Af tun og tunlignende bestande, som man kender udnyttelsen af, kan op til 60 % af bestandene være fuldt udnyttet, op til 35 % af bestandene er klassificeret som overudnyttet eller udtømt med kun et par, der fremstår som underudnyttet (primært skipjack-tun).

- RFFO'erne bør få mere pålidelige videnskabelige data og rådgivning til rådighed ved, at EU øger sine investeringer i dataindsamling, anvendt forskning, videnskabelig viden og RFFO'ernes videnskabelige aktiviteter, samtidig med at andre RFFO-medlemmer opfordres til at gøre det samme. EU bør også udvide den videnskabelig rådgivnings omfang, især via forsigtigheds- og økosystemtilgange kompletteret med socioøkonomiske analyseværktøjer.
- For at bøde på den aktuelle situation, hvor nogle medlemmer kun i ringe omfang overholder RFFO'ernes bevarelses- og forvaltningstiltag, bør EU fremme følgende:
  - en periodisk gennemgang af overholdelsesraten for hver enkelt part i de respektive RFFO'er
  - identifikation af grunde til manglende overholdelse (f.eks. manglende kapacitet i nogle udviklingslande) og korrekt og fokuseret håndtering af dem
  - udvikling og implementering af gennemsigtige og ikkediskriminerende sanktioner i tilfælde af klar manglende overholdelse og mangel på politisk engagement hos parterne. Denne proces kan ledsages af incitamenter til at belønne aktører, der udviser "overholdelse" og "gennemsigthed" (flagstater og flåder).
- Overkapacitet er et problem, der skal håndteres på både multilateralt niveau (EU lancerer et initiativ sammen med sine vigtigste partnere) og RFFO-niveau. EU bør tale for at tackle overkapacitet gennem evaluering af den bedste tilgængelige videnskabelige rådgivning om bæredygtige fangstniveauer og tilhørende tiltag. Sådanne tiltag kan bestå i kapacitetsstop eller –reduktion under hensyntagen til udviklingsstaternes ønske om at udvikle deres egen fiskerisektor.
- Vedtagelse af beslutninger om forvaltningstiltag ved enighed er den bedste garanti for maksimal overholdelse. Ikke desto mindre bør EU gå ind for en reform af RFFO'ernes beslutningssystemer, især at tillade afstemning, hvor det er nødvendigt, som er på linje med den mest progressive og effektive procedure, der for nylig blev vedtaget i konventionen for det sydlige Stillehavs RFFO¹¹.
- For at styrke RFFO'ernes finansielle grundlag og yderligere tilskynde til ansvarlig brug af ressourcerne fra flådernes side bør EU fremme det koncept, at operatører, hvis fartøjer sejler under et RFFO-medlems flag, betaler en afgift til RFFO'en for adgang til højsøfiskeri. En velgennemtænkt ordning med betaling for adgang, som udarbejdes i fuld overensstemmelse med UNCLOS, vil fungere som endnu en faktor, der forhindrer "tragedy of the commons"¹².

---

¹¹ Konvention om bevarelse og forvaltning af højsøfiskeressourcer i det sydlige Stillehav, artikel 16, 17

¹² "Tragedy of the commons" er et dilemma, der opstår i en situation, hvor flere individer, der handler uafhængigt og rationelt efter egne interesser, i sidste ende vil udtømme en fælles, begrænset ressource, selvom det står klart, at det ikke er i nogens langsigtede interesse, at dette finder sted.

TILTAG

Kommissionen vil foreslå Rådet:

- at opfordre til evaluering af RFFO'ernes præstationer med det mål, at alle organisationer gennemfører deres første evaluering inden slutningen af 2013 og sidenhen gennemfører dem regelmæssigt (hvert 3.-5. år)
- at fremme ordninger med betaling for adgang, idet der indføres en afgift for, at et fartøj kan komme på en liste over RFFO-autoriserede fartøjer i et begrænset antal af RFFO'er
- at fremme tiltagene i dette kapitel på en sammenhængende og struktureret måde, således at disse organisationer kan opfylde deres mandat effektivt. Det vil sikre fiskeri på et bæredygtigt og reguleret niveau (MSY-baseret) efter bestande under RFFO'ers ansvarsområde og beskyttelse af biodiversiteten i havene.

3. MOD AFTALER OM BÆREDYGTIGT FISKERI

3.1. *De nuværende fiskeripartnerskabsaftaler og deres mangler*

Bilaterale fiskeriaftaler mellem EU og tredjelande har længe været et element i den fælles fiskeripolitik. Ved 2002-reformen af den fælles fiskeripolitik skete der vigtige ændringer i de bilaterale aftaler ved, at der blev sat fokus på partnerskabsprincippet og udvikling af bæredygtigt fiskeri i partnerlandene. De nuværende fiskeripartnerskabsaftaler (FPA'er) har som mål at tillade EU-fartøjer at fiske i et reguleret og lovmæssigt sikret miljø efter overskydende ressourcer¹³ i en række tredjelandes¹⁴ eksklusive økonomiske zone (EØZ).

FPA'er har til formål at støtte udviklingen af en bæredygtig fiskerisektor i partnerlandene. Derved får de som regel en positiv økonomisk og social indvirkning. De bidrager især positivt til lokale økonomier gennem søfolkenes beskæftigelse, landinger og fiskeindustrien, men bidrager også til fødevarerforsyningen i partnerlandene.

På trods af adskillige forbedringer præger betydelige mangler stadig FPA'erne, hvilket senest blev fremhævet ved høringen om 2009-grønbogen¹⁵:

- Den videnskabelige viden om visse bestande i fremmede farvande er utilstrækkelig til at fastslå den overskydende mængdes generelle størrelse.
- Vilkårene og betingelserne i fiskeriaftaler, som partnerlande indgår med andre (ikke-EU) lande, har EU som regel ikke kendskab til.

---

¹³ Den andelen af den tilladte fangstmængde, som kyststaten ikke selv kan eller vil udnytte, se artikel 62(2) i FN's havretskonvention.

¹⁴ I bilag 2 er der en oversigt over EU's gældende bilaterale fiskeriaftaler og deres hovedtræk. For at kunne træde i kraft skal bilaterale fiskeriaftaler ledsages af en protokol, der fastlægger de specifikke fiskerimuligheder og den finansielle bidrag. Aftaler uden en gældende protokol eller en protokol, der er under ratifikation, omtales som "passiv".

¹⁵ Sammenfatning af høringen om reformen af den fælles fiskeripolitik, SEK(2010) 428 endelig, 16.4.2010.

- Derfor er det ofte umuligt at vurdere den samlede fiskeriindsats, der rettes mod bestandene, og afgøre, hvor stor en andel af den overskydende mængde der på bæredygtig vis kan fiskes efter af EU-flåden.
- Der er grænser for absorptionskapaciteten i mange partnerlande, når det drejer sig om effektivt at udnytte FPA-midler, der tildeles til støtte af sektoren.

Kommissionen mener, at de aktuelle FPA'er bør omdannes til aftaler om bæredygtigt fiskeri (SFA'er) med fokus på ressourcebevarelse og miljømæssig bæredygtighed, bedre forvaltning og effektiv sektorstøtte.

3.2. *Bedre fremme af langsigtet ressourcebevarelse og bæredygtighed*

SFA'er bør altid være baseret på den bedste tilgængelige videnskabelige rådgivning, der har maksimalt bæredygtigt udbytte (MSY) som reference.

Kommissionen vil lancere videnskabelige audit for at vurdere eksisterende fiskeriaftaler, der omfatter flere arter, i form af uafhængige peer reviews af de foreliggende videnskabelige data. På det grundlag vil det på linje med økosystemtilgangen blive besluttet, om det er nødvendigt at flytte fokus for disse aftaler over til arter, hvor niveauet af videnskabelig viden er tilstrækkeligt og den samlede fangstmængde kendt¹⁶. I forbindelse med tunaftalerne vil videnskabelige data fra de relevante RFFO'er blive anvendt mere stringent. Medlemsstaterne bør nøje overholde bestemmelserne om fangstrapportering. Kommissionen vil behandle påstande om manglede overholdelse hurtigt og retfærdigt.

Kommissionen vil også bestræbe sig på, at SFA'er omfatter en gennemsigtighedsklausul, således at EU får oplysning om den kumulative fangstmængde i et givet partnerland.

TILTAG

Kommissionen vil:

- gennemføre videnskabelige audit systematisk for at vurdere bestandene, før der forhandles nye protokoller til fiskeriaftaler, der omfatter flere arter
- sikre, at medlemsstaterne overholder reglerne om fangstrapportering i partnerlandenes farvande, bl.a. ved uindskrænket anvendelse af eksisterende juridiske instrumenter, deriblandt UUU-forordningen
- gøre den globale fiskeriindsats i tredjelandes farvande mere gennemsigtig ved hjælp af specifikke bestemmelser i bilaterale aftaler og kontakt med andre tredjeparter.

¹⁶

Aktuelle FPA'er kan opdeles i (a) dem, der udelukkende omfatter tun og relaterede stærkt vandrende arter (tunaftaler), og (b) dem, der også omfatter andre arter (også kendt som blandede aftaler). Da tunbestande er omfattet af RFFO'er, er videnskabelige oplysninger om disse bestande generelt bedre end oplysningerne om andre arter.

3.3. *Styrkelse af forvaltningen af bilaterale fiskeriaftaler*

Aktuelle FPA'er skal reformeres, så de rummer en fuldt udbygget forvaltningsstruktur for EU-fartøjers fiskeriaktiviteter i tredjelandes farvande. Gennemførelsen af aftalerne skal simplificeres, de skal give mulighed for at reagere bedre på overtrædelser af menneskerettighederne, og offentlig støtte til omkostningerne til adgang skal reduceres.

SFA'er skal blive nemmere at implementere og anvende. For at opnå det skal de baseres på "aftalemodeller", og der skal indføres standardbestemmelser. De administrative procedurer for udstedelse og forvaltning af fiskeritilladelser ifølge aftalerne skal forenkles. Kommissionen vil i 2012 fremlægge et forslag om at revidere forordningen om fiskeritilladelser¹⁷.

Der skal i alle fremtidige aftaler indsættes en bestemmelse vedrørende menneskerettigheder, sådan som det allerede er tilfældet med protokoller, der for nylig er blevet parferet, således at overtrædelse af væsentlige og grundlæggende elementer af menneskerettighederne og demokratiske principper i sidste ende vil resultere i en ophævelse af protokollen til aftalen. En sådan bestemmelse bør følge eksemplet i bestemmelserne i Cotonou-aftalen¹⁸, hvor det måtte være relevant, eller andre relevante internationale instrumenter og aftaler.

Eksklusivitetsklausulen i de nuværende FPA'er forhindrer EU-fartøjer i at fiske uden for de lovgivningsmæssige rammer i aftalerne, hvis en sådan findes, og garanterer, at alle EU-fartøjer er underlagt samme regler. For at forhindre, at eksklusivitetsklausulen bliver omgået ved omflagning, bør det i fremtidige fiskeriaftaler bestemmes, at et EU-fartøj, der skifter flag for at unddrage sig sine forpligtelser eller for at få yderligere fiskerimuligheder, ikke længere vil få lov til at fiske i partnerlandets EØZ.

EU's fiskerierhverv bør påtage sig sin del af omkostningerne ved adgang til tredjelandes overskydende ressourcer. Bidraget fra EU-budgettet bør reduceres tilsvarende.

---

¹⁷ Rådets forordning (EF) nr. 1006/2008 af 29. september 2008 om tilladelser til EF-fiskerfartøjers fiskeri uden for EF-farvande og tredjelandsfartøjers adgang til EF-farvande, om ændring af forordning (EØF) nr. 2847/93 og (EF) nr. 1627/94 og om ophævelse af forordning (EF) nr. 3317/94.

¹⁸ Cotonou-aftalen er den mest omfattende partnerskabsaftale mellem udviklingslande og EU. Siden 2000 har det været rammen for EU's forbindelser med 79 lande i Afrika, Vestindien og Stillehavsområdet (AVS).

TILTAG

Kommissionen vil:

- fremlægge et forslag inden 2012 om at revidere forordningen om fiskeritilladelser for at simplificere forvaltningen af fiskeritilladelser
- søge at gøre overholdelse af menneskerettighederne til en nødvendig forudsætning for indgåelse af SFA'er og for opretholdelse af fiskerisamarbejde med tredjelande
- søge at indsætte bestemmelser i bilaterale aftaler, som kan forhindre misbrug af omflagning
- sigte mod at øge redernes bidrag til dækning af omkostningerne ved adgang til tredjelandes farvande.

3.4. *Mere effektiv støtte til bæredygtigt fiskeri i partnerlande*

EU's finansielle støtte til tredjelandes sektorpolitik bør medføre konkrete og målelige fordele for partnerlandene, deriblandt bæredygtige lokale fiskerier. Den bør også sigte mod at støtte deres administrative og videnskabelige kapacitet og især gå til overvågnings-, kontrol- og tilsynsaktiviteter, herunder bekæmpelse af UUU-fiskeri. Bedre videnskabelig rådgivning og opbygning af kapacitet bør også være en prioritet for EU's støtte til partnerlande i henhold til SFA'er.

Samtidig bør sektorstøtten gøres mere effektiv og bedre målrettet og evalueres jævnligt. Det bør søges at få partnerlande til at garantere resultater, og forudsætningerne bør skærpes, så der ikke foretages nogen betalinger, hvis der ikke opvises resultater. Kommissionen vil udarbejde generelle retningslinjer for overvågning af de sektorstøttemidler, der ydes ifølge alle fiskeriaftaler, og de kan dernæst tilpasses til specifikke aftaler.

Kommission vil også søge at øge merværdien ved sektorstøtte til bæredygtig udvikling af fiskerisektoren i partnerlandene ved at blive bedre til at tage højde for de generelle strategier og prioriteter, hver enkelt af dem har fastlagt.

TILTAG

Kommissionen vil:

- foreslå at afkoble sektorstøttebetalinger fra betaling af fiskeriadgangsrettigheder i alle tilfælde og definere sektorstøtten ud fra partnerlandenes behov og absorptionskapacitet
- søge at indføre strengere betingelser for sektordelen, så betalinger bliver kædet sammen med opnået fremskridt i implementeringen af sektorstøtten
- støtte partnerlandes indsats for at forbedre dataindsamlingen og levering af nøjagtig videnskabelig rådgivning.

4. SAMMENHÆNG MED ANDRE EU-POLITIKKER

For at nå de mål, der er nævnt i denne meddelelse, skal EU's stemme have større gennemslagskraft i forskellige globale fora gennem større synergi mellem dets handlinger og politikker inden for international fiskeriforvaltning og områderne udvikling, handel, miljø, forskning og innovation, udenrigspolitik, m.fl. Dette skal bl.a. finde sted efter følgende retningslinjer:

- Koordination af fiskeri- og udviklingspolitik skal sikre, at anerkendelsen af udviklingsstaterne ønske om at opbygge deres egen fiskerisektor bliver kædet sammen med øget bevidsthed om deres pligt til en bæredygtig fiskeriforvaltning.
- Synergi mellem fremtidige fiskeriaftaler og udviklingspolitik og -instrumenter, især Den Europæiske Udviklingsfond (EUF) og andre politikker, såsom forskning og innovationspolitik, vil være et mål.
- EU vil i forbindelse med Den Europæiske Unions foranstaltninger udadtil fortsat støtte fiskerirelaterede strategier og programmer, bl.a. sikring af skibsfarten og bekæmpelse af sørøveri, som led i EU's overordnede partnerskabs- og samarbejdsstrategier.
- EU forhindrer allerede som stor importør af fiskevarer, at UUU-produkter når frem til EU's marked. EU's handelspolitik kan også bidrage til at sikre bæredygtigt fiskeri på verdensplan ved at fremme overholdelse af relevante internationale konventioner og aftaler i forbindelse med fiskeriforvaltning inden for rammerne af præferencehandelsaftaler.
- Sammenhæng mellem miljø- og fiskerimål vil blive sikret gennem en fortsat integration af politikker, der bliver lagt af internationale miljøorganer og i konventioner, i RFFO'ernes bevarelses- og forvaltningsbeslutninger.

TILTAG

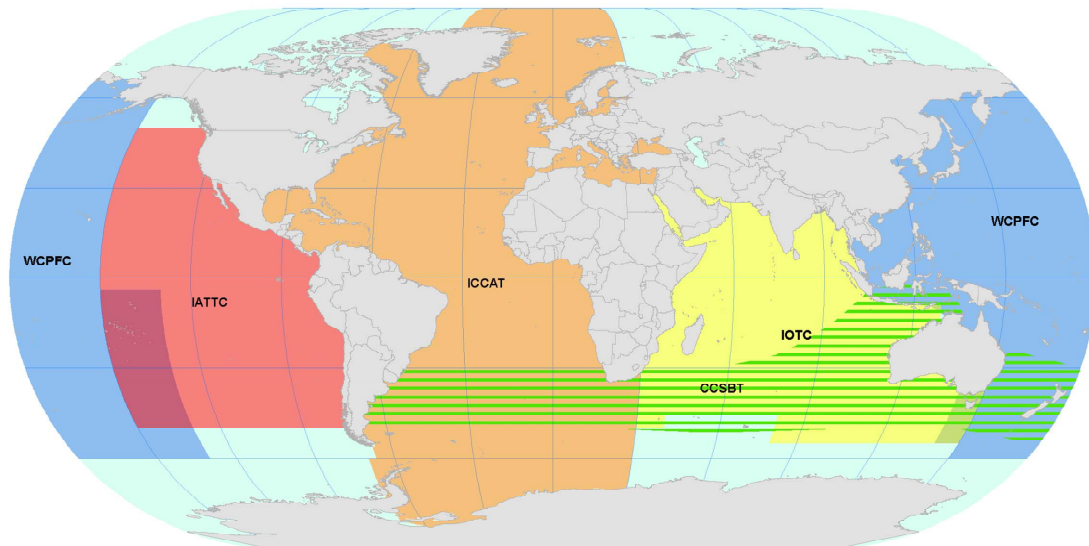
Kommissionen vil:

- udvikle og implementere ocean- og havbaserede regionale strategier for bæredygtigt fiskeri, f.eks. i Stillehavet, Det Indiske Ocean og Middelhavet
- vedtage et forslag inden udgangen af 2011 om en juridisk ramme, herunder handelsrelaterede tiltag, der kan sikre bæredygtige fiskeriressourcer.

BILAG I

Regionale fiskeriforvaltningsorganisationer

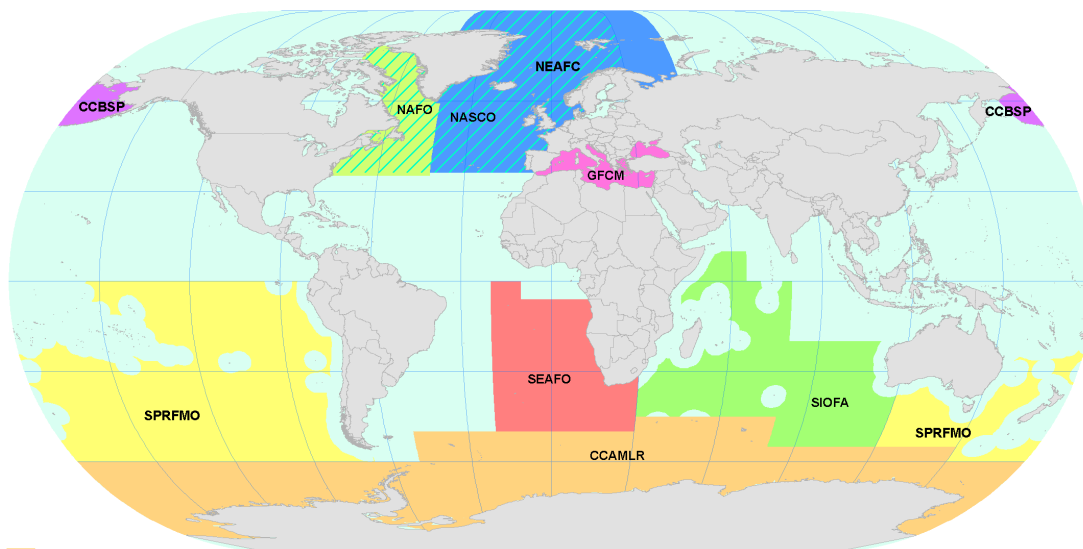
RFMOs for Highly Migratory Fish Stocks (Tuna and Tuna-like)

- ▬ CCSBT - Commission for the Conservation of Southern Bluefin Tuna
- ▬ IATTC - Inter-American Tropical Tuna Commission
- ▬ ICCAT - International Commission for the Conservation of Atlantic Tuna
- ▬ IOTC - Indian Ocean Tuna Commission
- ▬ WCPCFC - Commission for the Conservation and Management of Highly Migratory Fish Stocks in the Western and Central Pacific Ocean

 Source Geographical Data: DG MARE B2, ESTAT GISCO
 Cartography: DG MARE B2 GIS and Data Analysis Team - 08/04/2010
 Map Reference: 20100409_RFMO_maps
 The boundaries shown on this map are for illustrative purposes only.

Other RFMOs (non-Tuna)

- ▬ CCAMLR - Commission for the Conservation of Antarctic Marine Living Resources
- ▬ CCBSPP - Convention on the Conservation and Management of the Pollock Resources in the Central Bering Sea
- ▬ GFCM - General Fisheries Commission for the Mediterranean
- ▬ NAFO - Northwest Atlantic Fisheries Organization
- ▬ NASCO - North Atlantic Salmon Conservation Organization
- ▬ NEAFC - North-East Atlantic Fisheries Commission
- ▬ SEAFO - South-East Atlantic Fisheries Organisation
- ▬ SIOFA - South Indian Ocean Fisheries Agreement
- ▬ SPRFMO - South Pacific Regional Fisheries Management Organisation

 Source Geographical Data: DG MARE B2, ESTAT GISCO
 Cartography: DG MARE B2 GIS and Data Analysis Team - 08/04/2010
 Map Reference: 20100409_RFMO_maps
 The boundaries shown on this map are for illustrative purposes only.

BILAG II

Bilaterale fiskeriaftaler

AFTALETYPPE	PARTNERLAND	PROTOKOL GÆLDENDE INDTIL	EU'S ÅRLIGE FINANSIELLE BIDRAG
<i>Flerartsaftaler ("blandede")</i>	Grønland	31.12.2012	14 307 244 EUR
	Guinea-Bissau	15.6.2011	7 500 000 EUR
	Mauretanien	31.7.2012	Fra 86 000 000 EUR (1. år) til 70 000 000 EUR (4. år)
	Marokko	27.2.2012	36 100 000 EUR
<i>Tunaftaler Vestafrika</i>	– Kap Verde	31.8.2011	385 000 EUR
	Gabon	2.12.2011	860 000 EUR
	Elfenbenskysten	30.6.2013	595 000 EUR
	São Tomé og Príncipe	Ultimo 2013	682 500 EUR
<i>Tunaftaler Indiske Ocean</i>	– Comorerne	31.12.13	615 250 EUR
	Madagaskar	31.12.2012	1 197 000 EUR
	Mozambique	31.12.2011	900 000 EUR
	Seychellerne	17.1.2014	5 600 000 EUR
<i>Tunaftaler Stillehavet</i>	– Kiribati	15.9.2012	478 400 EUR
	Mikronesien	25.2.2010 (ny protokol af 5- årig varighed er under ratificering)	559 000 EUR
	Salomonøerne	8.10.2012	400 000 EUR
<i>Passive aftaler</i>			
	Gambia	Ingen gældende protokol	
	Guinea	Ingen gældende protokol	
	Ækvatorialguinea	Ingen gældende protokol	
	Mauritius	Ingen gældende protokol	
	Senegal	Ingen gældende protokol	